

[Peter Nielsen.]

Selv om der med disse afgiftsforslag er taget hensyn til det meget jævne forbrug, vil en overflytning af beskatningen fra indtægter til forbrug i det lange løb betyde, at de små indtægter mærker skattetrykket hårdest. Det sidste statsregnskab viser, at forholdet mellem den direkte personbeskatning til staten og vareafgifter forholdt sig som 3:5, medens forholdet for blot en halv snes år siden var som 3:4, og vi skal ikke så mange år tilbage, før de personlige statsskatter indbragte mere end vareafgifterne. En sådan forrykning må bevirke, at man ved tilrettelægningsen af indtægtsbeskatningen må tage særligt hensyn til de små indtægter, som nu allerede gennem forbrugsbeskatningen er hårdt nok ramt. Skulle der derfor — og håbet er jo lysegrønt — blive muligheder for direkte skattenedsættelser til foråret, må mit parti holde for, at det så fortrinsvis må ske ved at hæve den skattefri bundgrænse. Med de nugældende og de foreslåede kommende vareafgifter er der mange mennesker, som overhovedet ingen direkte skatteevne har. Såvel kommunal som statslig beskatning går i dag alt for langt ned, og under den stigende velstand må det være muligt først og fremmest at hæve det såkaldte skattefri eksistensminimum.

I betragtning af den stigende tendens til at overflytte beskatningen fra indtægt til forbrug er der mange, som drømmer smukke drømme om, at den direkte beskatning helt kan afskaffes. Jeg ved ikke, om kommunerne så skulle klare sig med de indirekte skatter, altså på el, gas og vand, og måske med øgede ejendomsskatter, for byernes vedkommende altså skat på huslejen; men selvfølgelig lyder det umiddelbart fristende, at al skatteligning og dermed alt skattesnyderi kunne afskaffes, og folk for så vidt selv kunne bestemme, hvor meget de ville betale i skat. Nu kan der vel også snydes over vareafgifter, og man kan vel også unddrage sig dem både på lovlig og ulovlig vis, men denne drøm om at afskaffe de direkte skatter må vel betragtes som utopisk, ja, jeg vil ikke engang kalde det det, for utopi er noget med lykkesamfund, og skulle vi have al beskatning over forbruget, tror jeg ikke, det vil være til lykke for den store del af befolkningen,

der er nødt til at leve fra hånden og i munden. Skal vi bibeholde vort nuværende kulturelle og sociale stade, er det fortsat nødvendigt med en indtægtsbeskatning. Det er kun de mest underudviklede lande, der endnu mener at kunne klare sig med varebeskatning alene. Skal sådanne lande virkelig udvikles, er det nødvendigt med en egentlig beskatning, der jo først og fremmest er udtryk for, at et lands befolkning samarbejder om fællesopgaver, som ellers ikke kan løses. Derfor tror jeg, at hjælp til udviklingslandene også bør bestå i, at der stilles skatteekspertes til deres rådighed, og der er f. eks. på Grønland et meget udbredt ønske om at få en personbeskatning indført. Det er derfor klogest og mest realistisk at regne med, at den direkte beskatning vil blive ved med at bestå. Selvfølgelig kan der være en øjeblikkelig agitationsgevinst i at påstå det modsatte og love borgerne fuldstændig skattefrihed, men denne gevinst er af yderst forgængelig art og vil give frygteligt bagslag, når man stilles over for livets hårde realiteter; det kan den senere tids politiske historie måske berette lidt om.

I stedet for at hengive sig til disse mere eller mindre smukke drømme var det mere formålstjenligt, at vi fik ændret vor skatte-lovgivning, så at den blev mere enkel og retfærdig og placerede de uundgåelige skattebyrder noget mere bekvemt på den enkelte skatteydere skuldre, end tilfældet er med vort nuværende skattesystem. Det kan gøres ved, at skatterne sættes ned, siger kloge mennesker, og det er selvfølgelig også fuldstændigt rigtigt, men man glemmer blot at tilføje, at mange af de kloge mennesker selv har stemt for de udgiftslove, som forudsætter skatter.

Der tales om, at staten skal spare — og det skal den selvfølgelig også — og dermed give befolkningen et godt eksempel, men når der tales om at nedskære statsudgifterne og dermed de goder, der ydes befolkningen, er der vild uenighed. Det ene parti vil spare på dit, det andet på dat, og inden for partierne har de enkelte folketingsmedlemmer deres egne særlige meninger om spareplanerne. De ting, det enkelte folketingsmedlem og hans vælgere er interesseret i, må der selvfølgelig ikke røres ved; det er de andre, der skal spare, og det skal